

[Oluf Pedersen.]

tidligere; men det er jo saadan — og kan maaske heller ikke være anderledes —, at man i alt Fald censurerer Manuskripterne. Og saa er Faren der jo, Faren for, at der ikke alene bliver Tale om en Censur kvalitetsmæssigt, men ogsaa om en politisk Censur. Og naar man ser, hvor megen socialdemokratisk Politik der kan faa Indpas i Radioen i Forhold til andre og bedre Anskuelse, saa tyder det i alt Fald paa, at der er Censur i den Retning.

Den højtærede Justitsminister vilde — saa vidt jeg forstod — ikke gaa med til at lade dette Berigtigelsesnævn glide ud. Det synes jeg er kedeligt, for hvis Ministeren vilde det, saa kunde der, efter mit Skøn, blive en rigtig god Lov ud af det. Jeg kan ikke se, at dette Nævn kan faa nogen god Virkning. Jeg synes, det er en daarlig Ordning, at der skal sidde en Dommer og et Par Pressemænd og afgøre disse Spørgsmaal; jeg synes, man maatte kunne udforme dette i Lovforslaget, saa man kunde gaa til Domstolene. Det vilde være meget rigtigere; der er ingen Mening i at oprette denne nye Ret til Afgørelse af disse Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen var inde paa, at man skulde have fat i de rigtige; det gjaldt om at faa den ansvarlige til at staa til Regnskab. Jeg skal indrømme, at det ærede Medlem har Ret i mange af disse Betragtninger om, hvor svært det er at faa fat i den ansvarlige. Naar man saaledes i første Omfang skal have fat i den ansvarlige for „Arbejderbladet“, skal man antagelig ikke hænge Redaktøren op, men maaske i Stedet for det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen som den virkelig ansvarlige. Men hvis man saa skal gaa videre og finde den, der har givet Parolen — ja, saa kan det jo være, at det kommer til at dreje sig om Personer, som slet ikke findes her i Landet. Og det er jo besværligt. Nej, der er vist ikke anden Vej at gaa end at lade Redaktøren hænge paa den og saa søge at komme Straamandsuvæsenet til Livs, saa vidt det er muligt — der er jo ikke andet at gøre end at nøjes med det mulige.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget protesterede imod, at vi havde udlagt Hr. Sehested som den ansvarlige for den Artikel, som nogle Redaktører blev dømt for. Jeg synes ikke, det er rigtigt at protestere imod dette. Hvis vedkommende Referent ikke har fortalt Løgn, saa er Hr. Sehested i alt Fald den egentlig ansvarlige. Hvis det derimod viser sig, at det er Løgn, det, der er fortalt, om, at Sehested var den ansvarlige — ja, saa synes jeg næsten, at Redaktørerne

fortjener at hænge paa, at de har holdt sig en saa daarlig fast Medarbejder, som der har været Tale om.

Det ærede Medlem, som var Ordfører for Socialdemokratiet (Holger Eriksen), var i sin første Tale inde paa, at det var saa godt med fri, offentlig Drøftelse i Pressen. Det var jo pænt sagt, men af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen fremsatte angaaende den socialdemokratiske Presse, der ikke vil give denne Adgang til fri Drøftelse, kunde man jo høre, at nu var det ærede Medlem slet ikke Tilhænger af, at der skulde være nogen fri Drøftelse; nej, nu burde det efter det ærede Medlems Opfattelse være saadan, at „Social-Demokraten“ kunde give en fuldkommen falsk Fremstilling af sine Modstandere, og det skulde ingen have Lov til at protestere imod. Saadan er jo Forholdet. Og det har givet det Resultat, at Socialdemokratiet nok har en Presse med en ret stor Udbredelse, men en Udbredelse, der dog ikke svarer til Partiets Størrelse, og det skyldes ganske utvivlsomt, at det har haft en daarligt redigeret Presse, en Presse, der ikke har givet den Adgang til fri Drøftelse, som det danske Folk heldigvis i Virkeligheden ønsker sig.

Aksel Larsen: Justitsministeren har nu oplyst, at efter hans Opfattelse er det her fremsatte Lovforslag ikke en à jour-Føring af Lovgivningen af 1851. Det er i hvert Fald rart at faa dette forklaret. Jeg minder igen om, at jeg dog havde Grund til at gaa ud fra, at det var det, eftersom Justitsministeren selv i sine Indledningsbemærkninger ved Fremsættelsen begrunder det med den siden 1851 stødfundne tekniske Udvikling. Men det var altsaa ikke saa betydningsfuldt; Forslaget er noget andet og mere. Det fremgik ogsaa af Ministerens Udtalelse om, at nu maa Tøjlerne strammes af Hensyn til, at der nu er Uenighed om Kulturgrundlaget, og det var der ikke i 1880, da man selv benyttede Straamandsuvæsenet — eller, som det dog nu hedder i den ministerielle Opfattelse: Straamandsystemet. Maa jeg om dette sige, at jeg, fra jeg var en lille Dreng, har ladet mig fortælle af de socialdemokratiske Blade og Ledere, at Socialdemokratiet var en Kulturbevægelse. Jeg har desaaarsag, men ogsaa af andre Aarsager, opfattet det saaledes, at foruden at man i 1870—80 førte en økonomisk Kamp, en politisk Kamp, var det ogsaa Kulturspørgsmaal, det gjaldt, saa jeg forstaar ikke, hvorfor man søger denne Begrundelse for, at vi nu skal have noget